

DEBRECENI ÍTÉLŐTÁBLA

Pf.II.20.623/2025/6. szám

A Debreceni Ítéltábla a dr. Fülöp Botond ügyvéd (cím) által képviselt 'felperes neve' (cím) felperesnek – a dr. Gyöngyösi Levente ügyvéd (cím) által képviselt 'I.r. alperes neve' (cím) I. rendű és 'II.r. alperes neve' (cím) II. rendű alperes ellen személyiségi jog megsértése miatt indított perében a Pécsi Törvényszék 25.P.20.289/2024/28. számú ítélete ellen a felperes részéről 29. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán meghozta a következő

í t é l e t e t:

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett részét nem érinti, a fellebbezett részében helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 (tizenöt) napon belül fizessen meg egyetemlegesen az I. és a II. rendű alperes részére az általános forgalmi adó összegét is tartalmazó 31 750 (harmincegyezer-hétszázötven) forint másodfokú perköltséget, valamint a Magyar Államnak 80 000 (nyolcvanezer) forint fellebbezési illetéket.

A fellebbezési illetéket – az állami adó- és vámhatóság 10032000-01070044-09060018 számú illetékbevételei számlájára – legkésőbb ezen ítélet meghozatalának keltétől számított 60 (hatvan) napon belül kell megfizetni. Az illeték megfizetése során a Debreceni Ítéltábla megnevezését, a bírósági ügyszámot, valamint a fizetésre kötelezett adóazonosító számát közleményként fel kell tüntetni.

Ez ellen az ítélet ellen nincs helye fellebbezésnek.

I n d o k o l á s

[1] A felperes és az I. rendű alperes testvére, 'I.r. alperes testvérének neve' 2020. szeptember 19. napjától éltek házasságban.

[2] 2020. decemberében 'I.r. alperes testvére'-nél daganatos megbetegedést diagnosztizáltak, ezután kemoterápiás kezeléseket részesült. A betegség alatt a felperessel a házassági életközösségük megromlott – amely tény a felperes vele közölt –, majd a 2021. év második felében megszakadt. 2021. végén a felperes egy munkatársával érzelmi kapcsolatba került, a viszonyukat 2022. áprilisától felvállalták. 'I.r. alperes testvére' a betegség következtében 2022. június 9. napján elhunyt.

[3] 2022. december 28-án az I. rendű alperes a Facebook közösségi felületén nyilvánosan a következő tartalmú bejegyzést tette: „BEJEGYZÉS SZÖVEGE”

[4] A bejegyzést a II. rendű alperes megosztotta a következő hozzászólással: „HOZZÁSZÓLÁS1” Az így az ismerősei által elérhető bejegyzéshez tett kommentben az egyik felhasználó a felperest „**patkány**” elnevezéssel minősítette.

[5] A felperes mint magánvádló kezdeményezésére indult büntetőeljáráásban a Pécsi Törvényszék 2.Bf.211/2023/7. számú jogerős ítélete az alpereseket bűnösnek mondta ki társtettesként elkövetett rágalmozás vétségében. Az indoklás szerint az I. rendű alperes által közzétett levél releváns tartalma, hogy a felperes a daganatos megbetegedésben szenvedő néhai házastársa felé nem teljesítette a házastársi kötelezettségét, a házassági életközösséget megszakította, melynek a háttérben az újabb szerelmi kapcsolata állt. Az ezen tartalmat megjelenítő levelet osztotta meg a II. rendű alperes. Az állított vagy híresztelt tény a becsület csorbítására alkalmas tekintettel arra, hogy a bejegyzés alapján a felperes társadalmi megítélése negatív irányba változott meg. A becsület csorbítására alkalmas tény állításával

szemben a valóság bizonyításának nem volt helye tekintettel arra, hogy ezt sem az alperesek jogos érdeke, sem a közérdek fennállása nem alapozta meg. A becsület csorbítására alkalmas ténynek nem kell valótlannak lennie, a bűncselekmény akkor is megvalósul, ha a becsület csorbítására objektíve alkalmas tény egyébként valós. A szeretői kapcsolatra utalás kívülálló személyek előtt pedig feltétlenül alkalmas a felperes társadalmi megbecsülésének csorbítására, a róla kialakult kedvező kép negatív irányú befolyásolására.

[6] A bejegyzését az I. rendű alperes 2024. júniusában eltávolította.

[7] A felperes a keresetében annak a megállapítását kérte, hogy azzal, hogy az I. rendű alperes a Facebook közösségi portálon tett bejegyzésével, míg a II. rendű alperes ennek mások számára elérhető megosztásával közölte a felperes nevét, a házasságkötése tényét és időpontját, a volt házastársa személyazonosságát, a házasságkötést megelőzően a volt házastársával együtt töltött idő hosszát, a közös életük „megpecsételésének” tényét és módját, azt az információt, hogy 2021. november 18-án, felesége kemoterápiás kezelésének másnapján közölte, a kapcsolatuknak, a házasságuknak nincs jövője, azt, hogy a házastársi közös lakásként használt ingatlan a szülei tulajdonában áll, hogy a felesége többször megpróbálta rendezni a kapcsolatukat, de a felperes attól a kezdetektől fogva elzárkózott és többször kinyilvánította, nincs mit megjavítani, továbbá a válóperes papírok feleségének történt átadása tényét és idejét, illetve azt a tényt, hogy végül a házasság felbontására nem került sor, megsértették a magánélethez, valamint a személyes adatok védelméhez való jogát. Kérte annak a megállapítását, hogy az I. rendű alperes a bejegyzésben azzal az állításával, mely szerint a felperes a felesége kemoterápiás kezelésének másnapján váratlanul közölte, hogy a kapcsolatuknak, a házasságuknak nincs jövője, a házasságuk fennállása alatt házasságon kívüli kapcsolatot tartott fenn, valamint a II. rendű alperes azzal, hogy ezen bejegyzést megosztotta, megsértették a magánélet védelméhez és a jóhírnévhez fűződő személyiségi jogát. Kérte annak megállapítását is, hogy a II. rendű alperes azzal a közlésével és annak megosztásával, hogy a felperes halálos beteg feleségét otthagya egy szeretőért, valamint az elhunyt felesége emlékét mindenféle hazugsággal beárnyékolta, még az elhunyt után is, megsértette a magánélet védelméhez és a jóhírnévhez fűződő személyiségi jogát. Kérte annak megállapítását, a II. rendű alperes azzal, hogy megjelentette a felperest patkánynak nevező olvasói kommentet, megsértette a becsülethez fűződő személyiségi jogát. Kérte kötelezni a II. rendű alperest a jogsértéstől való eltiltásra, a bejegyzés törlésére. Kérte a jogsértésekért az I. és a II. rendű alperest kötelezni személyenként 750 000 forint sérelemdíj és annak 2022. december 28. napjától járó törvényes kamata megfizetésére.

[8] Az alperesek a kereset elutasítását kérték. Beszámítási kifogást is előterjesztettek az elhunyt személyéhez fűződő emléküik megsértése miatt 400 000 forint sérelemdíj és annak 2022. december 28. napjától járó törvényes kamata részében.

[9] Az elsőfokú bíróság ítéletével megállapította, hogy az I. rendű alperes a Facebook közösségi portálon 2022. december 28. napján közzétett „BEJEGYZÉS SZÖVEGÉNEK KEZDŐ MONDATA” kezdetű bejegyzésével, azzal, hogy abban a portál valamennyi regisztrált felhasználója számára elérhető módon nyilvánosan megjelentette a felperes házasságkötése időpontját, a házasságkötést megelőzően a volt házastársával együtt töltött idő hosszát, a közös életük „megpecsételésének” tényét és módját, azt az információt, hogy 2021. november 18-án, a felesége kemoterápiás kezelésének másnapján közölte, a kapcsolatuknak, a házasságuknak nincs jövője, azt, hogy a házastársi közös lakásként használt ingatlan a szülei tulajdonában áll, hogy a felesége többször megpróbálta rendezni a kapcsolatukat, de a felperes ettől a kezdetektől fogva elzárkózott és többször kinyilvánította, nincs mit megjavítani, továbbá a válóperes papírok feleségének történt átadása tényét és idejét, illetve azt a tényt, hogy végül a házasság felbontására nem került sor, megsértette a felperes magánélethez, valamint a személyes adatok védelméhez való

jogát. Megállapította, hogy a II. rendű alperes azzal, hogy az I. rendű alperes bejegyzését a közösségi oldalon az ismerőseinek minősülő személyek számára elérhetővé válást eredményező módon megosztotta, megsértette a felperes magánélethez, valamint a személyes adatok védelméhez való jogát. Kötelezte az alpereseket, hogy 15 napon belül külön-külön fizessenek meg a felperesnek 250 000 forint – 250 000 forint sérelemdíjat, valamint annak 2022. december 28. napjától a kifizetés napjáig terjedő időre a késedelemmel érintett naptári félév első napján érvényes jegybanki alapkamattal megegyező mértékű késedelmi kamatát. Ezt meghaladóan a keresetet elutasította. Az alpereseket egyetemlegesen és a felperest 45 000 forint – 45 000 forint eljárási illeték az államnak megfizetésére kötelezte

[10] Az ítélet indokolása az Alaptörvény I. cikkének (1) bekezdése, VI. cikkének (1) bekezdése, IX. cikkének (1) és (4) bekezdése, a Polgári Törvénykönyvről szóló 2013. évi V. törvény (a továbbiakban: Ptk.) 2:42. §-a (1 és (2) bekezdésének, 2:43. §-a b) és d) pontjának, 2:45. §-a (1) bekezdésének, 2:51. §-a (1) bekezdése a) pontjának, 2:51. §-a (1) bekezdése b) pontjának, 2:52. §-a (1) bekezdésének felhívásával kifejtette: az I. rendű alperes a bejegyzés közzétételével és a II. rendű alperes annak megosztásával a felperes hozzájárulása nélkül tett közzé egyes, a felperesre vonatkozó, a magánéletére is tartozó személyes adatokat, ebben a részben megállapította a magánélethez és a személyes adatok védelméhez való jog személyiségi jog megsértését.

[11] A további, a keresetben felhívott személyiségi jogsértéseket azonban az alperesek nem valósították meg, azok megállapítására irányuló kereseteket a következők szerint elutasította:

[12] Valósnak, ezáltal a jóhírnévhez fűződő személyiségi jogot nem sértőnek találta azokat a közléseket, hogy *a felperes házasságon kívüli kapcsolatot tartott fenn, hogy az elhunyt kemoterápiás kezelése másnapján váratlanul közölte a feleségével: a kapcsolatuknak, a házasságuknak nincs jövője, melynek hátterében szeretői viszonya állt*, valamint hogy *halálos beteg feleségét a felperes otthagyta egy szeretőért*. A jogerős büntető ítéletre tekintettel a BH2021. 197. számú eseti döntés felhívásával kiemelte: a töretlen bírói gyakorlat szerint a két jogág által védett jogi tárgy nem azonos, ezért a perben megállapított tények alapján lehetett állást foglalni abban a kérdésben, hogy a jogsértés megvalósult-e. Önmagában az, hogy az alperesek terhére a büntetőeljárásban a rágalmazás elkövetése megállapításra került, nem vonja egyben maga után automatikusan a személyiségi jogsértés megállapítását is. A büntetőeljárásban az alpereseknek nem volt lehetősége a valóság bizonyítására tekintettel arra, hogy sem a jogos magánérdekük, sem a közérdek nem indokolta a valóságbizonyítás elrendelését. A perben a felperes maga sem vitatta, hogy a néhai házastársának elköltözését követően, 2021. év végén érzelmi, majd szerelmi kapcsolatba került munkatársnőjével, amelyre álláspontja szerint a házassági életközösség megszakadását követően került sor. Az sem volt vitatott a perben, hogy 'I.r. alperes testvére' gyanakodott a felperes harmadik személlyel fennálló kapcsolatára és az alperesek maguk is úgy fogalmaztak, hogy 'I.r. alperes testvére' próbált a házasság megmentésére kísérleteket tenni, mely okból azt a következtést vont le az elsőfokú bíróság, hogy bár a házasság fennállt, a házaspár külön éltek és ezen különélés teremtette meg a lehetőségét a felperes harmadik személlyel fennálló kapcsolatának. Az a pontatlanság, hogy ez nem a kemoterápiás kezelés másnapján történt, de nem vitatottan a kezelés során, nem változtat annak valóságtartalmán sem. Tekintettel arra, hogy a házastársa elköltözését követően rövid időn belül közelebbi kapcsolatba került a munkatársnőjével, az a közlés, hogy halálos beteg feleségét otthagyta egy szeretőért, a valóságnak megfelel. Mindezek a közlések ezért nem sértik a felperes jóhírnévét.

[13] Azon nyilatkozat pedig, mely szerint *az elhunyt felesége emlékét a felperes mindenféle hazugsággal beárnyékolta, még az elhunyt után is*, nem tényállítás, hanem véleménynyilvánítás, ezért nem sérti a felperes jóhírnévét.

[14] A kommenttel kapcsolatban az elsőfokú bíróság hangsúlyozta, hogy azokat nem az alperesek tették, a *patkány* kifejezés pedig, bár negatív tartalmú, nem oly mértékben túlzó, becsmérítő, indokolatlanul bántó és lealacsonyító kifejezés, hogy a becsület sérelmét megalapozza.

[15] Mivel a bejegyzést az alperesek már eltávolították, ezért annak törlésére irányuló szankciót nem lehetett alkalmazni, így az ezzel kapcsolatos keresetet is elutasította.

[16] A sérelemdíj tekintetében a magánélet védelmének megsértése mellett többlet tényállásnak tekintette a személyes adatok olyan módon való összefűzését és a belőlük származó következtetést, amely a büntető bíróság ítélete alapján a felperes becsületének csorbítását eredményezte és lehetőséget biztosított arra is, hogy a II. rendű alperes bejegyzéséhez fűzött kommentben a hozzászóló a felperest patkánynak nevezze. A sérelemdíj – figyelembe véve a tényt, hogy az alperesek a büntető ítéletet követően is hosszabb idő elteltével távolították el a bejegyzéseket – személyenként 250 000 forintban állapította meg, mely összeg szükséges és egyben elegendő az őt ért hátrányok kompenzálására, ennek a megfizetésére kötelezte az alpereseket, ezt meghaladóan elutasította a sérelemdíj iránti keresetet.

[17] Az alperesek beszámítási kifogását nem találta alaposnak, azt elutasította.

[18] A polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) 83. §-ának (2) bekezdése alapján úgy rendelkezett, hogy a felek pernyertességének – pervesztességének közel azonos aránya miatt a felek a felszámított perköltségüket maguk viselik és a feljegyzett eljárási illetéket is azonos mértékben kötelesek megfizetni.

[19] Az ítélettel szemben a felperes terjesztett elő fellebbezést, amelyben elsődlegesen kérte annak megváltoztatását és annak a megállapítását is, hogy az I. rendű alperes azzal, hogy a bejegyzésében azt az állítást tette, hogy a kemoterápiás kezelése másnapján váratlanul közölte a feleségével, hogy kapcsolatuknak, házasságuknak nincs jövője, továbbá, hogy házassága fennállása alatt házasságon kívüli kapcsolatot tartott fenn, valamint a II. rendű alperes azzal, hogy a bejegyzést annak elérhetővé válását eredményező módon megosztotta, megsértette a jóhírnévhez fűződő személyiségi jogát; hogy az I. rendű alperes azzal, hogy a bejegyzésében azt az állítást tette, hogy a házassága fennállása alatt házasságon kívüli kapcsolatot tartott fenn, valamint a II. rendű alperes azzal, hogy a bejegyzést annak elérhetővé válását eredményező módon megosztotta, megsértette a magánélet védelméhez fűződő személyiségi jogát; hogy a II. rendű alperes azzal, hogy a bejegyzés megosztásában azt az állítást tette, hogy a halálos beteg feleségét otthagya egy szeretőért, valamint hogy az elhunyt felesége emlékét mindenféle hazugsággal beárnyékolta, még az elhunyt után is, megsértette a jóhírnévhez, valamint a magánélet védelméhez fűződő személyiségi jogát; hogy a II. rendű alperes azzal, hogy megjelentette azon olvasói hozzászólást, melyben a hozzászóló patkánynak nevezte, megsértette a becsülethez fűződő személyiségi jogát; továbbá a II. rendű alperes kötelezését az I. rendű alperes közléseit megosztó bejegyzésének a törlésére; a sérelemdíj tökeösszegének személyenként 750 000 forintra felemelését, az alperesek egyetemleges kötelezését a részére 1 003 962 forint elsőfokú perköltség megfizetésére és illeték fizetésében marasztalása mellőzését. Másodlagosan kérte a Pp. 380. §-ának c) pontja alapján az ítélet hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróság új eljárásra és új határozat hozatalára utasítását. Az alperesekkel szemben másodfokú perköltséget is felszámított.

[20] A fellebbezésben előadta: az elsőfokú bíróság tévesen nem tulajdonított jelentőséget annak, hogy a perben nem nyert bizonyítást, hogy a kemoterápiás kezelése másnapján közölte a feleségével, hogy kapcsolatuknak nincs jövője. A tényállítás sértő jellege szempontjából ugyanis nem elhanyagolható jelentősége van annak a körülménynek, hogy a közlésre valóban röviddel egy kemoterápiás kezelést követően került-e sor, ha ugyanis ennek

nem lett volna jelentősége, akkor nem így fogalmazta volna meg ezt az I. rendű alperes; ezzel szemben a tényállítás sértő, őt negatív színben feltüntető hatását kívánta fokozni annak állításával, hogy a házasságuk jövő nélküliségére vonatkozó közlést éppen a házastársa kemoterápiás kezelésének másnapján tette meg. A bizonyítottan pontatlan ténymegállapítás pedig bizonyítottan valótlan ténymegállapítás.

[21] Iratellenes az az ítéleti megállapítás, hogy valós lenne az a tényállítás, hogy életközösségük megszakadására a házastársi hűséget sértő magatartása, vagyis az akkor már fennálló, ám a házastársa elől eltitkolt „szeretői viszonya” miatt került sor. Ezt a perben semmilyen bizonyíték nem támasztotta alá. Az elsőfokú bíróság arra a téves hipotézisre alapította ezzel kapcsolatos álláspontját, hogy 2021 végén, amikor a házastársi életközösségük megszűnt, már fennállt a szerelmi kapcsolata a munkatársával, amelynek viszont nincs ténybeli alapja és kifejezetten ellentétes a perben tett előadásával, amely szerint ez a viszony a házastársa elköltözését követő egy-két-három hónapon belül alakult ki.

[22] Az elsőfokú ítélet nem tartalmaz arra vonatkozó indokolást, hogy miért nem találta alaposnak a magánélet védelméhez fűződő személyiségi jogok megsértését azokért az I. rendű alperesi közlésekért, hogy házastársa halála után derült ki, hogy a háttérben a „szeretői viszonya” állt; és azokért a II. rendű alperesi közlésekért, hogy a halálos beteg feleségét otthagya egy szeretőért, valamint az elhunyt felesége emlékét mindenféle hazugsággal beárnyékolta, még az elhunytja után is. Ebből következően vagy a magánélet védelméhez fűződő jog megsértésének megállapítására irányuló kereseti kérelmeit nem bírálta el – és ezzel a kereset teljes elbírálásának hiányában a Pp. 341. §-ának (1) bekezdését sértette meg, ami nyilvánvalóan orvosolhatatlan eljárási szabálysértésnek tekintendő, vagy pedig nem találta alaposnak ezen kereseti kérelmeit, döntésének ugyanakkor a Pp. 346. §-ának (4) és (5) bekezdése szerinti indokolási kötelezettségét sértő módon nem adta semmilyen indokát; mindezek a súlyos eljárási szabálysértések az ítélet hatályon kívül helyezését indokolják. Érdemben ezzel kapcsolatban előadta, hogy a sérelmezett tényállítások a magánélete legintimebb részét: a házas- és a szerelmi életét érintő információkat tartalmazzák, amelyek közlése akkor is sérti a magánélethez való személyiségi jogot, ha egyébként valósak lennének.

[23] Nem osztotta azt az elsőfokú ítéleti álláspontot, hogy véleményként értékelhető az a II. rendű alperesi közlés, amely szerint az elhunyt felesége emlékét mindenféle hazugsággal beárnyékolta, még az elhunytja után is követett el. A közlés valósága igazolható, hiszen konkrét, meghatározott cselekvés valaki általi megtevése, konkrét, meghatározott magatartás valaki általi kifejtése mindig bizonyítható, ekként a magánéletére vonatkozó tényállításnak minősül, mely egyrészt nem vitásan sértő rá nézve, másrészt pedig a valósága az eljárás során nem nyert bizonyítást, ezen közlés tekintetében is meg kell állapítani a jóhírnévhez fűződő személyiségi jog megsértését is.

[24] A kommentben írt „patkány” kifejezés a fellebbezés szerint sérti a becsülethez való személyiségi jogot. Ebben a részben kiemelte, hogy a II. rendű alperesnek fennáll a bejegyzéséhez fűzött kommentért a felelőssége. Mivel a bejegyzéshez viszonylag csekély számú hozzászólás érkezett, a II. rendű alperes számára nem okozhatott aránytalan terhet a bejegyzéséhez érkező kommentek figyelemmel kísérése, moderálása és figyelemmel is kísérte azokat, mivel volt olyan olvasói hozzászólás, melyre válaszolt, illetve ő maga is fűzött kommentet a bejegyzéséhez. A következőes bírói gyakorlat – a Fővárosi Törvényszék P.25.911/2008/6., 21.P.22.489/2024/20, a Győri Ítéltábla Pf.I.20.339/2017/6. számú ítéletével helybenhagyott Győri Törvényszék P.20.337/2017/9., a Kaposvári Törvényszék 23.P.21.238/2015/19. számú ítéleteinek hivatkozásával – szerint pedig a patkány kifejezés indokolatlanul bántó és megalázó.

[25] A sérelemdíj megítélt összegét alacsonynak találta, álláspontja szerint nem nyújt megfelelő elégtételt az alperesek jogsértő cselekményei által elszenvedett sérelmekért, nem szankcionálja kellőképpen az alperesek – jogerős, ám érdemi hatás nélkül maradt büntető elítélését is eredményező – jogsértő magatartását és nem alkalmas a kellő visszatartó hatás kifejtésére a hasonló személyiségi jogi jogsértések vonatkozásában. Kiemelte, hogy az alperesek nem csupán nyilvánossá tették magánélete legbensőbb, legintimebb részének egyes részleteit és ezzel a magánélethez fűződő jog legbensőbb magját sértették meg, hanem rá nézve kifejezetten kedvezőtlen magánjellegű információkat osztottak meg másokkal anélkül, hogy erre engedélyt adott volna nekik. Felhívta, hogy a jogsértést az alperesek szándékosan, a büntetőjogi felelősségüket megállapító jogerős ítélet, valamint a jogsértés abbahagyására irányuló többszöri írásbeli felszólítás ellenére, azokat figyelmen kívül hagyva követték el. A nyilvánosság pedig különösen alkalmas eszköz a személyiségi jogsérelem súlyos következményeinek okozására, amelyet szintén értékelni szükséges.

[26] Az alperesek a fellebbezési ellenkérelmükben kérték az elsőfokú ítélet indokai alapján történő helybenhagyását, a felperes másodfokú perköltségükben való marasztalását. Hivatkozásuk szerint az elsőfokú bíróság a peres felek előadását, a felek által becsatolt okirati és egyéb bizonyítékokat és a bizonyítási eljárás egyéb adatait logikusan, ellentmondásmentesen és teljes körűen értékelte. Iratellenes megállapítása nem volt, az elsőfokú bíróság ítéletének felül-mérlegelésére nincsen ok. A felperes személyes meghallgatása során egyértelműen és kifejezetten elismerte – de a perben meghallgatott tanúk vallomásaiban is alátámasztották –, hogy 2021. második felében már kapcsolat alakult ki közöttük és munkatársa között, néhai feleségével fennálló házastársi életközössége alatt, e körben bizonyításra nem volt szükség. Azon túl, hogy az alperesi előadást Viber-üzenet bizonyította, egyetértett az elsőfokú bíróság azon álláspontjával, hogy lényegtelen az, hogy a felperesi „elhagyás” a kemoterápiás kezelés másnapján történt-e meg, a lényeg az, hogy az esemény a kemoterápiás kezelések közepén történt. Az a közlés, hogy az elhunyt emlékét mindenféle hazugsággal beárnyékolta a felperes, határozottan véleménynyilvánítás, értékelést, álláspontot, bírálatot fejez ki arra vonatkozóan, hogy felperesi néhai emlékét sértő magatartása negatív színben tünteti fel, ezzel beárnyékolva az emlékét. A „patkány” szó negatív tartalmú, a felperes magatartását, viselkedését minősítő jelző, nem túlzóan becsúrló, indokolatlanul bántó. Fenntartották, hogy nem a II. rendű alperes tette a sérelmezett véleménynyilvánítást, így nem felelős a kommentet közzé tevő személy véleményéért. A II. rendű alperes a sérelmes állított megosztást már a perfelvétel során eltávolította, amelyről bárki meggyőződhet, tekintettel arra, hogy az egy nyilvános közösségi profilon történt, nemleges tényeket igazolni nem lehet, a felperes az eltávolítás tényét sohasem vitatta. Az elsőfokú bíróság minden körülményt megfelelően értékelt, és erre tekintettel helyesen állapította meg a sérelemdíj összegezését. Hangsúlyozták, hogy a felperes személyes meghallgatásán egyértelműen kiderült, hogy személyiségében semmilyen negatív hatás nem állt be a közléssel összefüggésben, életében semmilyen hátrányt nem okozott számára a közlés.

[27] Az ítéltábla fellebbezés hiányában a Pp. 370. §-ának (1) bekezdése értelmében nem érintette az elsőfokú ítéletnek a keresetnek részben helyt adó, valamint az I. rendű alperesnek a felperes nevének, a házasságkötése tényének, a volt házastársa személyazonosságának a közlésével a magánélethez, valamint a személyes adatok védelméhez való joga megsértésének a megállapítása iránti részben elutasító rendelkezéseit; a fellebbezést a Pp. 376. §-ának (1) bekezdése alapján tárgyaláson kívül bírálta el és azt nem találta alaposnak:

[28] Bár a felperes másodlagosan kérte az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróság új eljárásra és új határozat hozatalára utasítását, a logikai sorrendben, a

Pp. 383. §-ának (1) bekezdésére figyelemmel, az ítéltábla először az erre irányuló kérelmet bírálta el és azt nem találta alaposnak.

[29] A felperes a hatályon kívül helyezés okaként a Pp. 380. §-ának c) pontjában írt, az ítélet annak érdemi felülbírálatra alkalmatlanságát előidéző orvosolhatatlan formai hiányosságát jelölte meg. Ennek alapjaként előadta, hogy az elsőfokú ítélet indokolása semmilyen részében nem foglalkozik az I. rendű alperes bejegyzésében tett, a házassága fennállása alatt házasságon kívüli kapcsolat fenntartására vonatkozó, valamint a II. rendű alperes a bejegyzés megosztásában tett, a halálos beteg feleségének egy szeretőért otthagására, valamint az elhunyt felesége emlékének mindenféle hazugsággal beárnyékolására vonatkozó állítások miatt a magánélet védelméhez fűződő személyiségi joga megsértésének a megállapítására irányuló keresetével; és azt vagy nem bírálta el, megsértve ezzel a Pp. 341. §-ának (1) bekezdését vagy – tekintettel arra, hogy a keresetet részben elutasította – ugyan elbírálta, de annak indokait nem adta, ezáltal a Pp. 346. §-ának (4) és (5) bekezdését sértette meg; mindkettő abszolút hatályon kívül helyezést eredményező orvosolhatatlan eljárási szabálysértés.

[30] Helyesen hivatkozott arra a fellebbezés, hogy az előzőekben felhívott eljárási szabálysértést az elsőfokú bíróság elkövette, mivel az ítélet indokolása ezekért a közlésekért a magánülethez való személyiségi jog megsértésével kapcsolatban valóban nem tartalmaz semmilyen okfejtést, amely ekként vagy az ítélet teljességét vagy az indokolási kötelezettséget sérti; ennek ellenére az ítéltábla ebből az okból a hatályon kívül helyezést mégsem találta indokoltnak. A Pp. 380. §-ának c) pontjában meghatározott mérlegelést nem engedő hatályon kívül helyezési okot a bírói gyakorlat csak szűk körben alkalmazza: így, amikor egy írásba foglalt ítéletnek – egyáltalán – nincs rendelkező része vagy indokolása; ha az ítélet jogi indokolása teljesen elválik a perben érvényesített jogtól, vagyis az ítélet indokai semmilyen módon nem vagy csak érintőlegesen kapcsolhatók a per tárgyához; ha az ítélet csak a jogszabályok felsorolását és tömör jogi indokolást tartalmaz, de a jogszabályok adott ügyre alkalmazása elmarad; ha az ítélet nem tartalmazza az elsőfokú bíróság által megállapított tényeket; ha a határozat indokolásából nem állapítható meg, hogy az elsőfokú bíróság a döntését mely tényállásra és mely jogszabályokra alapította ((Fővárosi Ítéltábla 14.Gf.40.142/2022/15/II. – közzétéve: BDT2023. 4623; Pécsi Ítéltábla Gpkf.45.175/2019/5.)) A jogalkotó célja a jogszabályhely szövegéből az abszolút hatályon kívül helyezés kivételessége. Megállapítható, hogy az elsőfokú ítélet tartalmazott érveket a magánülethez való jog lényegével, szabályozásával kapcsolatban; mint ahogy értékelte az előzőekben felhívott közlések személyiségi jogsérelemre alkalmasságát. Az indokolás a feleknek a per tárgyára vonatkozó kérelmének feltüntetése során tartalmazta a fellebbezésben kifogásolt közlések a magánülethez való jog sérelmének megállapítására irányuló keresetet. A jogi indokolás szövegezéséből pedig arra lehet következtetni, hogy az elsőfokú ítélet először azokat a közléseket tüntette fel, amelyek tekintetében megállapította a személyiségi jogsértést, ebből és a sérelemdíjösszegezésének szempontjait elemző részből is az állapítható meg, hogy ezeket a kijelentéseket nem tekintette a magánélet védelme szempontjából jogsértőnek, ezáltal a keresetet ebben a részben elutasította, csak az elutasítás indokait nem adta. Figyelemmel azonban az ítélet terjedelmére, az indokolási kötelezettség megsértésével érintett kereseteknek az előterjesztett nagyobb számú keresethez képest viszonylag kisebb arányára és arra is, hogy az elsőfokú ítélet indokolása egyébként részletesen elemezte valamennyi sérelmezett közlés személyiségsértő elemeit, az ítéltábla úgy találta, hogy ugyan a felhívott eljárási szabálysértés miatt az ítélet hiányos maradt, de az orvosolható volt azáltal, hogy a kereset ezen részének alaposságával kapcsolatos indokokat az ítéltábla megadja, ezáltal a hiányosságot kiküszöböli, és ezért a hatályon kívül helyezés nem volt indokolt. Ezért a fellebbezést az ítéltábla érdemben el tudta bírálni.

[31] A fellebbezésben a felperes az I. és a II. rendű alperes négy közlése kapcsán – mely szerint a kemoterápiás kezelése másnapján közölte a feleségével, hogy kapcsolatuknak, házasságuknak nincs jövője (1.), hogy házassága fennállása alatt házasságon kívüli kapcsolatot tartott fenn (2.); hogy a halálos beteg feleségét otthagya egy szeretőért (3.); hogy az elhunyt felesége emlékét mindenféle hazugsággal beárnyékolta, még az elhunyt után is (4.) - azok jóhírnévhez fűződő joga megsértésének a megállapítása; valamint az előző közlések miatt három esetben – ide nem értve azt a kijelentést, mely szerint kemoterápiás kezelése másnapján közölte a feleségével, hogy kapcsolatuknak, házasságuknak nincs jövője – ezen túl a magánélethez való joga megsértésének a megállapítása; továbbá a kommentelő „patkány” kifejezés használata miatt a becsülethez való joga megsértésének a megállapítása; a II. rendű alperesi bejegyzés törlése; továbbá a 250 000 forint tőkeösszeget meghaladó sérelemdíj iránti keresetei elutasítását sérelmezte. Az ítéltáblának ezért az kellett eldöntenie, hogy helytálló volt-e ezen kereseti kérelmek az elsőfokú bíróság általi elutasítása.

[32] A Ptk. 2: 45. §-ának (2) bekezdése szerint a jóhírnév megsértését jelenti különösen, ha valaki más személyre vonatkozó és e személyt sértő, valótlan tényt állít vagy híresztel, vagy valós tényt hamis színben tüntet fel. A jóhírnév sérelmére alapított közléseket érintően helyesen vette alapul az elsőfokú bíróság, hogy a jogvita eldöntésének lényeges kiindulópontja, hogy a sérelmezett közlések tényállításnak (híresztelésnek) vagy véleménynyilvánításnak voltak-e tekintendők. A tényállítás a valóság egy meghatározott mozzanatára vonatkozó közlés, annak az állítása, híresztelése, hogy valami megtörtént, valami lezajlott, a valóságnak megfelelően létezik. Ezzel szemben a vélemény értékelést, álláspontot, bírálatot fejezi ki úgy, hogy abból közvetve sem lehet valótlan tartalmú tények közlésére következtetni. Mint ahogy azt a Szegedi Ítéltábla Pf.II.20.746/2010/2. számú ítélete kiemelte: A tény a való világ része, annak valamely objektív – az emberi tudattól független – mozzanata, a múltban létezett, vagy a jelenben létező érzékelhető jelenség, állapot, esemény, történés vagy cselekvés. A vélemény ezzel szemben szubjektív kategória, valamely tényre vonatkozó állásfoglalás, értékítélet, következtetés. A tény valósága bizonyítható vagy cáfolható, ezzel szemben egy adott véleménnyel lehet azonosulni, vagy attól elhatárolódni, de ahhoz a valóság kritériuma nem kapcsolható. A jóhírnévhez való jog megsértéséhez az is szükséges, hogy a sértőnek állított magatartás az érintett személyre vonatkozóan valamilyen tényre utaljon ((Fővárosi Ítéltábla 2.Pf.20.897/2021/5/II. – közzétéve: BDT2022. 4505). Vitás esetben tehát a tényállítás és a véleménynyilvánítás elhatárolása az ügynevezett – lényegében az Emberi Jogok Európai Bíróságának már a *Lingens kontra Ausztria* (EJEB 9815/82 sz., 1986. július 8.) ügyében hozott ítéletével kialakított, a *Csánics kontra Magyarország* (EJEB 12188/06 sz., 2009. január 20.) ügyben is következetesen alkalmazott – *bizonyíthatósági teszt* alapján történhet, amely szerint az a közlés, amelynek valósága vagy valótlansága bizonyítható, az tényállítás, amelynek valóságtartalma pedig nem bizonyítható, az vélemény.

[33] Helytállóan vezette le az elsőfokú ítélet a jogerős büntető ítélet ellenére a Pp. 264. §-a (1) bekezdésének – amely szerint ha jogerősen elbírált bűncselekmény vagyoni jogi következményeiről polgári perben kell határozni, a bíróság a határozatában nem állapíthatja meg, hogy az elítélt nem követte el a terhére rótt bűncselekményt – a jelen perbeli esetre vonatkoztatott értelmezését. A személyiség polgári jogi sérelme nem azonos a személyiség sérelmére elkövetett bűncselekménnyel. A büntetőjogi üldözés és a polgári jogi védelem feltételei eltérnek egymástól. [Törő Károly: Személyiségvédelem a polgári jogban, Közgazdasági és Jogi Könyvkiadó, Bp. 1979., 98-99. oldal] A Büntető Törvénykönyvről szóló 2012. évi C. törvény (Btk.) 226. §-ának (1) bekezdése értelmében a rágalmozás bűncselekményét az követi el, aki valakiről más előtt a becsület csorbítására alkalmas tényt állít, híresztel, vagy ilyen tényre közvetlenül utaló kifejezést használ; a 229. §-ának (1) és (2) bekezdése szerint azonban nem büntethető az elkövető, ha a becsület csorbítására alkalmas

tény valónak bizonyul, valóság bizonyításának viszont akkor van helye, ha a tény állítását, híresztelését, illetve az arra közvetlenül utaló kifejezés használatát a közérdek vagy bárkinek a jogos érdeke indokolta. Ezzel szemben a Ptk. 2:45. §-a (2) bekezdésében szabályozott törvényi tényállás esetében nincs a valóság bizonyíthatóságát megszorító rendelkezés, ellenben vonatkozik rá a Pp. 265. §-ának (1) bekezdése, amely szerint törvény eltérő rendelkezése hiányában a perben jelentős tényeket annak a félnek kell bizonyítania, akinek érdekében áll, hogy azokat a bíróság valósnak fogadja el, továbbá a bizonyítás elmaradásának vagy sikertelenségének a következményeit is ez a fél viseli. Mindebből okszerűen következtetett arra az elsőfokú bíróság, hogy a tények valóságának bizonyítása a polgári perben lehetséges és sikeres bizonyítás a jogerős büntető ítélet ellenére kizárja a jóhírnév sérelme miatt a személyiségi jogi szankciók alkalmazását.

[34] Az előző szempontrendszer alapján az I. rendű alperes által a bejegyzésében és a II. rendű alperes által a bejegyzés megosztásában közölt azon kijelentés, mely szerint a kemoterápiás kezelése másnapján közölte a feleségével, hogy kapcsolatuknak, házasságuknak nincs jövője, az ítéltábla álláspontja szerint nem sérti a jóhírnévhez való személyiségi jogot. Formálisan ugyan helytálló, hogy a bizonyítottan pontatlan tényállítás egyben bizonyítottan valótlan tényállítás, ugyanakkor a bírói gyakorlat ismeri a jóhírnév sérelmének a tilalma alóli kivételként a lényegtelen tévedés esetkörét. A sajtó-helyreigazításra irányadó, de a védett jogtárgy (jóhírnév védelme) azonossága folytán az általános személyiségi perekre is irányadó, a Kúria jogelődje, a Legfelsőbb Bíróság PK 12. számú állásfoglalás II. pontja szerint a személy megítélése szempontjából közömbös részletek, pontatlanságok, lényegtelen tévedések nem adnak alapot személyiségvédelemre. Márpedig a közlés egészéből, szöveggörnyezetben és tartalmilag értelmezéséből az következik, hogy az I. rendű alperes arra kívánta a hangsúlyt helyezni, hogy a felperes közvetlenül azt követően, hogy a házastársa betegsége kiderült és kemoterápiás kezelése megkezdődött, a házassági életközösséget meg kívánta szüntetni. Ez a kijelentés pedig megfelel a valóságnak, hiszen a perben rendelkezésre álló bizonyítékok alapján 2021. végén, tehát nem sokkal a kemoterápiás kezelés megkezdése után a felperes közölte házastársával az életközösségük megromlását, aki ezután a közös háztartásból elköltözött. Ehhez képest egyetértett az ítéltábla azzal az elsőfokú ítéleti megállapítással, hogy a közlés pontos dátumában való tévedés a közlés egésze szempontjából lényegtelenként ítéltető meg. Az pedig, hogy ezzel a felperes a tényállítás őt negatív színben feltüntető hatását kívánta fokozni (különös tekintettel a közleménynek a szövegében is határozottan feltüntetett célra, mely szerint azzal nem más lejárására, hanem az általa vélt igazság megfogalmazására törekszik), a tartalom egészének értelmezéséből nem következik, a másnapján vagy a közvetlenül ezután különbsége a célzott mondanivaló szempontjából közömbös.

[35] Az I. rendű alperes által a bejegyzésében és a II. rendű alperes által a bejegyzés megosztásában közölt azon kijelentés, mely szerint a felperes a házasságának fennállása alatt házasságon kívüli kapcsolatot tartott fenn, az ítéltábla álláspontja szerint ugyancsak nem sérti a jóhírnévhez való személyiségi jogot. A fellebbezés tartalmából az következik, hogy a felperes azt sérelmezi, amely szerint a közlés a házassági életközösség megszakadása előtti külső kapcsolatára utalt, ilyen kijelentések azonban a szövegben nem találhatók. Ezzel szemben a hivatkozott szövegrész „KIJELENTÉS1” közvetlenül azt követi, amely 'I.r. alperes testvére' elköltözése utáni, a kapcsolat rendezése iránti sikertelen törekvésre és a sikertelenség okaként a külső kapcsolat miatti elzárkózásra utal. Ezért a felperesi állítások nem a házassági életközösség, hanem a nyelvtani jelentéssel egyezőleg a házasság fennállása alatti viszonyra utalnak, amely nem vitatottan valós tényközlés.

[36] A II. rendű alperes által a bejegyzés megosztásában tett azon közlés, mely szerint a halálos beteg feleségét otthagya egy szeretőért, az ítéltábla álláspontja szerint nem

sérti a jóhírnévhez való személyiségi jogot. Ennek a közlésnek a felperes ugyancsak olyan jelentést kívánt tulajdonítani, amely a házassági életközösség megszakadása előtti külső kapcsolatra utal. Ezzel szemben az I. rendű alperes állításaira reagáló („*KIJELENTÉS2*”), annak következtetéseivel egyetértő, a halálos beteg házastárs melletti kiállásról olyan véleményt tartalmazott, amely szerint a saját értékítélete szerint a halálos beteg házastárs melletti kiállás elvárás. Ez a vélemény ténybeli alapokon nyugodott, az a ténybeli alap azonban valós volt, mivel a házasság fennállása alatt, miközben házastársa valóban halálos kimenetelű megbetegedésben szenvedett, az életközösség a felperes kezdeményezésére szakadt meg, azaz ez a tény is megfelelt a valóságnak.

[37] A II. rendű alperes által a bejegyzés megosztásában tett azon közlés, mely szerint a felperes az elhunyt felesége emlékéért mindenféle hazugsággal beárnyékolta, még az elhunyt után is, az ítéltábla álláspontja szerint szintén nem sérti a jóhírnévhez való személyiségi jogot. Ez a közlés ugyanis nem feleltethető meg a bizonyíthatósági teszt alapulvételével a tényállítás követelményeinek; olyan mértékben általánosságban mozog, hogy abból a valóság határozott mozzanatára következtetni nem lehet. Nem konkrét, tételesen igazolható vagy cáfolható felperesi közléseket tartalmaz, hanem a felperes magatartásával szemben fogalmaz meg kritikát, a „hazugság” a szövegkörnyezetben értelmezés alapján nem a felperes konkrét – ezáltal igazolható vagy cáfolható – állításait hívja fel, ezzel szemben a közlést tevőnek azt a véleményét fejezi ki, hogy a felperes nyilatkozatai, viselkedése szerinte a felesége emlékéhez méltatlan. A véleménynyilvánítás pedig tényközlés hiányában nem alkalmas a jóhírnév megsértésére.

[38] A Ptk. 2:43. §-ának c) pontja szerint a személyiségi jogok sérelmét jelenti különösen a személyes szabadság, a magánélet, a magánlakás megsértése. A magánélet védelme a Polgári és Politikai Jogok Nemzetközi Egyezségokmánya 17. cikkének, az Európai Emberi Jogi Egyezmény 8. cikkében szabályozott alapvető jog, ennek értelmében senkit sem lehet alávetni a magánéletével, családjával kapcsolatban önkényes beavatkozásnak. A magánéletbe való beavatkozás akkor sérti a személyiségi jogot, ha önkényes, indokolatlan és szükségtelen. A magánülethez való jog sérelmére alapított közléseket érintően azt kellett vizsgálat tárgyává tenni, hogy azok által megvalósult-e a felperes intim szférájába történő olyan indokolatlan, szükségtelen beavatkozás, amely a személyiségi jogvédelmet megalapozza.

[39] Az előző szempontrendszer szerint azok az I. és II. rendű alperesi közlések, amely szerint a felperes házassága fennállása alatt házasságon kívüli kapcsolatot tartott fenn, a halálos beteg feleségét otthagya egy szeretőért, valamint a felperes az elhunyt felesége emlékéért mindenféle hazugsággal beárnyékolta, még az elhunyt után is, a magánülethez való jog megsértésére ugyancsak nem alkalmasak. Ezek az információk kétségtelenül a felperes személyéhez kapcsolódnak, amelyek beleegyezése nélkül mások tudomására jutása a személyiségi jog sérelmére alkalmas, csak hogy a személyiségvédelmet nem a magánülethez való jog biztosítja. A magánülethez való jogot a korábbi, a Polgári Törvénykönyvről szóló 1959. évi IV. törvény (1959. évi Ptk.) nem ismerte, azt a 2014. március 15-től hatályos anyagi jogi kódex vezette be a hazai jogrendszerbe anélkül, hogy annak tartalmát definiálta volna. Ezzel ugyan alkalmazkodott a nemzetközi szerződésben vállalt kötelezettségekhez, azonban nem lehet attól eltekinteni, hogy az alapvető jogok (emberi jogok, alkotmányos jogok) nem azonosak a személyiségi jogokkal, az előzőek alapja az állam és az állampolgár közötti viszony, kötelezettje az állam, jogsértés esetén pedig nincs az érintett jogsérelmének orvoslása polgári jogi szankció; utóbbi esetben az alapja az önrendelkezési jog, a személyiség érvényesítése, kötelezettje a jogsértő, jogsértés esetén van az érintett jogsérelmének orvoslása polgári jogi szankció. A magánülethez való jog fogalmának hiányával együtt ezt a személyiségi jogként elismert jogosultságot kívánta részletesen

szabályozni a magánélet védelméről szóló 2018. évi LIII. törvény, amely 2. §-ának (1) bekezdése értelmében a magánülethez való jog a személyiség szabad kibontakoztatásához való jog része, amelynek értelmében az egyént szabadság illeti meg élete felelősségteljes, önálló alakítására, család, otthon és emberi kapcsolatok létesítésére és megővására; míg a 8. §-ának (2) bekezdése szerint a magánélet tiszteletben tartásához való jog megsértését jelentheti az egyén által különösen a magánélettel kapcsolatban megőrizni kívánt személyes adattal, titokkal, képmással, hangfelvétellel való visszaélés, vagy a becsület és a jó hírnév megsértése. Mindezekből az következik, hogy a jogalkotó a magánéletet gyűjtő-fogalomként kívánta értelmezni, szoros összefüggésben a magánautonómiával, annak önálló normatív tartalmat nem kívánt adni. Az ítéltábla álláspontja szerint ezért a személyiségi jogvédelem megkettőződésének elkerülése végett a magánülethez való jognak a nevesített személyiségi jogokhoz képest hézagkitöltő szerepe lehet [ezt az értelmezést támogatja: Menyhárd Attila: A magánülethez való jog elméleti alapjai, In Medias Res 2014/2., 404. o.] Teljes egészében egyetért az ítéltábla a bírói gyakorlat a Fővárosi Ítéltábla 7.Pf.20.510/2023/7. számú ítéletében (közjétéve: PJD2025. 10) megjelent jogfejlesztő értelmezésével, amely szerint a kiterjesztő értelmezés indokolatlan, a magánülethez való jog annak fizikai értelemben vett zavartalanságát, a meglévő kapcsolatok harmadik személyek által való sérthetlenségét jelenti, vagyis azt, hogy oda a jogosult hozzájárulása nélkül más ne tekinthessen be, biztosítva legyen annak intimitása; a magánülethez való jog azt védi, hogy a jogosult hozzájárulása nélkül oda más ne hatolhasson be, a magánszféra minőségét (sérthetlenségét) hivatott biztosítani. A magánszféra a nevesített személyiségi jogokkal le nem fedett része azonban nem sérült: az alperesi magatartások ugyanis nem valósítottak meg a magánszférát, a családi kapcsolatokat illetően önkényes és szükségtelen beavatkozást, nem kényszerítették a felperest a magánéletével kapcsolatos autonómiájának feladására, ezzel kapcsolatos döntéseit nem befolyásolták, csupán kívülről felé információkat közvetítettek. Ilyen tartalmú önkényes, indokolatlan beavatkozás hiányában az ítéltábla a közlésekkel a magánülethez való jog sérelmét nem találta megállapíthatónak, ebben a részben is a kereset elutasításának volt helye. Megjegyzi az ítéltábla, hogy ugyanerre az eredményre vezet, amennyiben a magánülethez való jognak nincs hézagkitöltő szerepe, hanem azt egyes személyiségi jogok összefoglaló elnevezéseként kell értelmezni, ebben az esetben ugyanis a felperes ezeket a közléseket a jóhírnevet sértőnek állította, a jóhírnévhez való jog sérelme azonban az előzők szerint nem valósult meg.

[40] A Ptk. 2:45. §-ának (1) bekezdése szerint a becsület megsértését jelenti különösen a más személy társadalmi megítélésének hátrányos befolyásolására alkalmas, kifejezőmódjában indokolatlanul bántó véleménynyilvánítás. A becsület sérelmére alapított közlést érintően helyesen vette alapul az elsőfokú bíróság, hogy annak stílusa, közlés módja, körülményei alapján indokolatlanul bántónak, lekicsinylőnek, lealjasítónak minősíthető-e.

[41] Az előző szempontrendszer szerint a II. rendű alperes által megosztott tartalomhoz az egyik kommentelő által tett „patkány” kijelentés nem sérti a felperes becsülethez való személyiségi jogát. Azzal ugyan egyetértett az ítéltábla, hogy a II. rendű alperes által közzétett tartalomhoz hozzászóló közléseiért a II. rendű alperes felelőssége megállapítható. A következőes bírói gyakorlat szerint azáltal, hogy az internetes oldal fenntartója mások számára teret biztosít véleményük kifejezésére, tényállításaik közlésére, és ezáltal lehetőséget teremt azok mások általi megismerésére, a hozzászólást bejegyző, a kommentet elhelyező személy mellett maga is részese lesz a véleményközlésnek vagy tényállításnak (Szegedi Ítéltábla Pf.II.20.880/2015/6. – közjétéve: BDT2018. 3809; Kúria Pfv.IV.20.794/2016/4. – közjétéve: BH2016. 330); a konkrét esetben pedig nem okozhatott jelentős nehézséget a hozzászólások figyelemmel kísérése, a jogsértő kommentek kiszűrése. Kétségtelen, hogy számos bírósági döntés az adott szöveggörnyezetben a „patkány” kifejezést szükségtelenül túlzónak, lealacsonyítónak értelmezte, amely a becsülethez való személyiségi

jog megsértése alkalmas. Minden közlést azonban egyedileg, az adott körülményekkel és annak céljával összefüggésben kell értelmezni. A sérelmezett kifejezés egy olyan erős véleménynyilvánítást követett, amely méltatlannak, elítélendőnek találta azt a házastársi magatartást, amely a halálosan beteg társ melletti kiállást mellőzi és határozottan negatív felhanggal jellemezte az ebben az időszakban a külső kapcsolat létrehozását. Ehhez az élethelyzethez igazodóan ezt a magatartást minősítette az egyik hozzászóló kétségtelenül erős jelzőkkel, amely azonban sokkal inkább szólt az elítélt viselkedésnek mint a felperes személyének, az adott körülmények között nem volt tekinthető olyan mértékben lealázónak, lealjasítónak, amely elérte volna a véleménynyilvánítás korlátját jelentő személyiségi jogsértést, a becsület megsértése ekként nem volt alkalmas.

[42] A bejegyzés törlése iránti kereset is alaptalan volt, az ezzel kapcsolatos fellebbezés sem vezethetett eredményre. Arra ugyan helytelenül hivatkoztak az alperesek a fellebbezési ellenkérelmükben, hogy bizonyítás nélkül megállapítható lenne az a tény, hogy a bejegyzését a per alatt a II. rendű alperes is törölte, mivel az arra vonatkozó előadást a felperes nem vitatta. Az elsőfokú bíróság ugyanis a Pp. 266. §-a (1) bekezdésének alkalmazhatósága érdekében előzetesen nem adott ki felhívást a felperes felé, hogy vitatja-e ezt az állítást, így nem teljesültek a bizonyítás nélküli megállapításhoz szükséges jogszabályi feltételek. Az viszont megállapítható a peradatokból, hogy az I. rendű alperes a saját bejegyzését még 2024. júniusában eltávolította. A II. rendű alperes ezt a bejegyzést osztotta meg, az eltávolítása következtében értelemszerűen ez már a II. rendű alperes közösségi oldaláról sem érhető el. Ha a II. rendű a megosztás szövegét nem is távolította el, annak törlésére nincs jogalap, ugyanis az önmagában nem tartalmaz jogsértő elemeket, hiszen a személyiségi jogsértésre alkalmas közléseket kizárólag az I. rendű alperes már eltávolított bejegyzése foglalt magában. Mindezt a jogsértés megszüntetése érdekében a II. rendű alperes bejegyzése törlésének az elrendelése egyébként is indokolatlan.

[43] A sérelemdíj összegszerűségét az elsőfokú bíróság a Ptk. 2:52. §-a (3) bekezdésének szempontrendszer alapján megfelelően határozta meg. Az elsőfokú ítéletben helytállóan értékelt szempontok kapcsán kellő figyelemmel volt a pénzbeli szankció kompenzáló, egyben magánjogi büntetés funkciójára. A sérelemdíj reparatív és preventív funkcióinak egyaránt érvényre kell jutni (Kúria Pfv.IV.20.458/2019/4.). Az elsőfokú bíróság ítéletének indokolásában részletesen rögzítette mindazon körülményeket, amelyeket a sérelemdíj összegének meghatározása során figyelembe vett. A lefolytatott bizonyítás eredményeként helytállóan állapította meg a jogsértés körülményeit és a felperest ért nem vagyoni hátrányokat, azokat teljeskörűen és kellő súllyal értékelte, ennek megfelelően állapította meg a sérelemdíj összegét is. Nem lehet attól eltekinteni, hogy az alperesek a sérelmezett közléseket a hozzátartozójuk halála után, az általuk méltatlannak ítélt előzmények mellett, az elhunyt emlékének védelme érdekében, nyilvánvalóan felfokozott érzelmi állapotban tették, a szöveg hangneméből, stílusából sokkal inkább a tisztázó szándék, mintsem a felperes személye elleni támadás tűnik ki (a teljes közlemény csak arányaiban kis része foglalkozik a felperessel), ekként a felróhatóság mértéke nem volt kiemelkedően jelentős. A jogsértés súlya nem tekinthető lényegesnek, voltaképpen a megállapított jogsértések a személyes adatok szükségtelen felhasználását foglalták magukban, amely a közlésnek nem a lényegi része volt, a befogadók sem ennek tulajdonítottak jelentőséget. A jogsértés nem volt ismétlődő jellegű, továbbá a köztudomású hátrányokon kívül az érintett személyében és környezetében negatív hatást nem okozott. Összességében a megítélt összeg alkalmas a sérelem következményeinek az orvoslására, megfelelően fejezi ki a jogsértésért a társadalmi normáknak megfelelő rosszállást és elegendő visszatartó erővel bír, annak felemelését az ítéltábla nem találta indokoltnak.

[44] Az ítéltábla mindezek szerint a Pp. 383. §-ának (2) bekezdése alapján az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyta.

[45] A felperes a másodfokú eljárásban is pervesztes lett, ezért a Pp. 83. §-ának (1) bekezdése alapján viselni köteles az alperesek jogi képviseletével felmerült ügyvédi munkadíjból álló másodfokú perköltségét. Ezt az alperesek a hatályon kívül helyezett, a fellebbezés előterjesztésének időpontja folytán a másodfokú eljárásban már nem alkalmazható, a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 3. §-ának (5) bekezdésére hivatkozva számították fel, amely tartalmilag a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi és kamarai jogtanácsosi költségről szóló 17/2024 (XII.9.) IM rendelet 3. §-a (1) bekezdésének a) pontjában írt ügyvédi munkadíj – a korábbi jogszabály ezt előíró szabályának kifejezett felhívása folytán – felének felel meg, és ezen összeg megfizetésére kötelezte a felperest.

[46] Az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (a továbbiakban: Itv.) 62. §-ának (1) bekezdés e) pontja alapján tárgyi illeték-feljegyzési jogos perben feljegyzett, az Itv. 46. §-ának (1) bekezdése szerinti összegű fellebbezési illeték megfizetésére az ítéltábla a Pp. 83. §-ának (1) bekezdése és a 102. §-ának (1) bekezdése alapján a felperest kötelezte a polgári és közigazgatási bírósági eljárás során meg nem fizetett illeték és állam által előlegezett költség megfizetéséről szóló 30/2017. (XII.27.) IM rendelet 3. §-ának (2) és (2a) bekezdése által meghatározottak szerint.

Debrecen, 2026. február 19.

Dr. Pribula László s.k. a tanács elnöke, előadó, Dr. Gárdosi Judit s.k. bíró, Dr. Árok Krisztián s.k. bíró